

اگر نذر سگلابویج عمر زمان!

سوفی را که در وصف سود مدبرخ ایرانی گفته اند، با شوق خواندم و آنرا مانند بهترین
 هدیه سال توامه حفظ خواهم کرد.
 ایران و ادبانش و زلاله که قطره از آن درایت، لایق برای محبت بی کران و صدقات
 درخشان است به آن سرفین و ادبش، صمیمانه سپاسگزارند.
 در نامه دسامبر که برای شرکت رجسٹر نمودن ساگرد استاد ابوالقاسم لاری
 به دو جنبه زنده بودم، با مایه لاری غائباً از شما یاد می کردم.
 با احاطه ی شما دوست «کسی نبود» و «زندگی در گمنامی با» را که آخرین گفته ی
 این روزهای من است برایتان می فرستم.

با تقدیم سلام های گرم و به انتظار دیدارهای

شما
 ۲۲ ژانویه ۱۹۷۸